

அபிராமி அந்தாதி ஆய்வுரை

92, 93, 94 ஆவது செய்யுள்கள்

புலவர் க. சந்தானாமன் M. A. D. Lit

வெளியீடு: பஜனைச் சபை, வழக்கம்பரை. சுழிபுரம்.
1997 - 06 - 11

தொண்டுற்றிரண்டாவது செய்யுள்

பத்தே உருகி நீங் பாதத்திலே மனம் பற்றி உன்றன்
இத்தே ஒழுக அடிகை கொண்டாய! இனியான் ஒருவன்
மத்தே மஞ்சியங்கேன்; அவர்போன வழியுஞ் கெல்லைன்
முதற்றேவர் மூவரும் யாவரும் போற்றும் முகிழ்நககயே!

**அ: முதற்றேவர் மூவரும் யாவரும் போற்றும்
முகிழ் நககயே!**

1. முதன்மைத் தேவர்கள் மூவரும் ஏனையோரும் போற்றிப் பரவும்
அரும்பணைய முறைவுடையவள் அபிராமி என்கிறார்.
2. பிரமன், வின்னு, உருத்திரன் ஆகிய மூவரும் முதல் தேவர்
எனப்படுவர். அவர்கள் நீங்களான ஏனைய தேவர்கள், கந்தர்
வர், முனிவர், சித்தர், இயக்கர் என்றெல்லாம் வகைப்படுத்தப்
பட்ட அனைவரும் போற்றும் முகிழ் நககயான் அம்பிகை.
3. முகிழ் (அரும்பு) போன்ற முறை உடையவளை அன் மொழித்
தொன்கயாக “முகிழ் நககயே” என்ற அழைத்தார். அதிகம்
சிரிக்காமலும் அதே நேரத்தில் “கடுகடுப்பான்” முகம் காட்டா
மலும் சுந்தரே முறைவித்த நிலையினை உணர்த்த “முகிழ் நகக்
என்றார்.

4. “பூர்மத் சிம்மாசனேஸ்வரியாக” — பேரரசியாகத் திகழும் அம்பிளையினாக காணும் அவளைவரும் மதிக்கத் தக்க வகையிலும் அதே நேரத்தில் கடுமை காட்டாத இன்முகத்துடன் இருத்தல் அவசியம் அல்லவா! எனவே அவள் அரும்பு போல் சம்ரே முறவுவித்த நிலையில் இருக்கிறாள். முதல் தேவர் முதலானோர் அவளைக் கானும் போதெல்லாம் முகிழ் நகையுடன் தோன்றுகிறாள் ‘இப்பேரசி இன்முகத்துடன் காணப்படும் அழகே அழகு என்று அவர்கள் போற்றுகின்றனர்.
5. “முறுத்தன மூரல்” என்றார் முன்பும் அபிராமிப்பட்டர் இல்லிதா சகல்ரநாம் தியான் சுலோகம் அம்பிகையை ஸ்மிதமுகிப்புசிரிப்புள்ள முகத்தில்லை என்று வருணிக்கிறது.
6. காஞ்சி மூககவி அம்பிகையின் முறுவலை வருணித்து மந்தளிமிக சதகம் என்று நாறு சுலோகங்கள் செய்தார் என்று முன்பே கண்டோம்.

தன் கணவனான பரமசிவனிக் முகத்தைக் காணும் பொழுது அம்பிகையின் முறுவல் தளிர்க்கிறது என்றும் அவனது இனிய பேச்சைக் கேட்கும் பொழுது அம் முறுவல் அரும்புகிறது என்றும் ஈசன் உடல் சிலிர்க்க அவனைத் தழுவும் பொழுது அதுவே மலர் கிறது என்றும் வருணிக்கிறார். மூககவி அம்பிகை வாய்ப்பிட்டு மார்ந்து சிரிப்பது தன் கணவன் அவனைக்கும் பொழுது மட்டுமே என்பது இதனால் புரிகிறது. எனவே முதற்றேவர் மூவரும் யாவரும் அரும்பணைய முறுவலை மட்டுமே காண இயலுமாக யால் ‘யாவதும் போற்றும் முகிழ் நகையே’ என்றார்.

ஷ டாக்டே உருகி நின்பாதத்திலே மனம்பற்றி உன்றன் இத்தே ஒழுக அடிமை கொண்டாய்.

1. யசிகுவம் மிக்க நிலையில் அன்பால் கசிந்து உருகி உனது திருவடியைப் பற்றி தீங்ற மனத்துடன் நின் திருவுள்ளீசு குறிப்பின் படி ஒழுகும் படியாக என்னை அடிமையாக ஆண்டு கொண்டாய்!
2. திருவருளுக் கேற்ற பக்குவப்பட்ட நிலையினைப் பதம் என்றார்; அந்தப் பதமான நிலையில் தாமே அடியவர்களை உள்ளம் உருகச் செய்து ஆண்டு கொள்கிறார். நல்ல பதமான மன்றிலை ஏற்படும் பொழுது நம்மை அறியாமலையே கடவுள் பால் உள்ளம் செல்கிறது. அந்த நிலையில் நம் உள்ளத்தை அவன் கவர்ந்து சொன்னால்கிறான். ‘கண்ணன் வெண்ணென்ற திருப்பெவன்’ என்ற கருத்து இதனையே உணர்த்துகிறது. வெண்ணென்ற என்பது பதமான உள்ளமே.
3. அம்பிகை அங்ஙனம் பதமான உள்ளத்தை உருகச் செய்து தனது திருவடியில் மனம் பற்றங் செய்து விட்டாள் பின்னர் எச்செயலும்

அவன் செயலாகவே கருதி அடியார் செயல்படுவர் அவளது திடு வுள்ளக் குறிப்பென்று எதனையும் போற்றுவர். அதன் வழியே செயல்பட விளைவும் நன்மையாகவே இருக்கும். இதே புரியும் அச்குறிப்பின்படி நின்று ஒழுகுவதால் “இத்தே ஒழுகு” என்றார் மீளா அடிமையாக ஆட்கொண்டு விட்டதால் அடிமை கொண்டாய் என்கிறார். பத்ததே உருசியது பாதத்திலே மனம் பற்றியது இத்தே ஒழுகியது, அடிமையானது அனைத்துக்கும் அம்பிகையின் திருவருளே காரணமானதால் கொண்டாய்! என்று அவன் செயலாகவே குறிப்பிட்டார்.

4. விரைத்தாமரத்தாள் சென்னி வைத்தாய் பிள்ளையாள் செய்யும் ஏவல் எல்லாம் அன்றே உன் ஏவல் ‘கண்டாய்’ என்கிறது மதுராபுரி அம்பிகை மாலை.

இ இனியான் ஒருவர் மதத்தே மதிமயங்கேன் அவர் போன வழியும் செல்லேன்.

1. ஆகவே இனி நான் வேறு எவரது கொள்கைகளிலும் அறிவுக் கலக்கம் எய்தேன். அவர்கள் செல்லும் வழியிலும் செல்ல மாட்டேன்.
2. அவ்வுரார் கருதியது போல் எளிதில் பயண்தரும் தூர்த்தேவதை வழிபாடு கர்ம மீமாங்ச நெறி போன்ற கோட்பாடுகளில் தனது மதி மயங்கவில்லை என்பதனைத் தெளிவாக்குகிறார். ஏனெனில் அவற்றால் பட்டர் மதிமயங்கிப் பித்தராகி விட்டார் என்று கருதினர்.
3. கவர்ச்சியான வாதத்தினாலும் வேறுவித ஆசை காட்டுதலினாலும் கேட்பவர் மனத்தைக் கலங்கச் செய்து தம்பால் ஈர்ப்பதும் சிலமத்த்தவர்களிடம் உண்டு. அம்பிகை ஆட்கொண்ட பிறகு அவ்வாறு மதிமயங்கக் காரணம் இல்லை. ஆதலால் “மதத்தே மதி மயங்கேன்” என்று உறுதியாகக் கூறுகிறார்.
4. அவர்கள் செல்லுகிற கோட்பாடுகளில் அடியேன் செல்ல மாட்டேன் என்பது ஒரு பொருள்.

‘அந்த ஊர்ப்பக்கம் தலை வைத்துக் கூடப் படுக்க மாட்டேன் என்பார்கள். அதுபோல் அவர்போன வழியும் செல்லேன் என்றால் மதிமயக்கும் அம்மதத்தோர் நடந்து சென்ற வழியில் கூடச் செல்ல மாட்டேன்’ என மற்றொரு பொருளும் தருகிறது

தெளிவான சித்தமும் கொள்கைப் பிடிப்பும் எய்துதலே இப்பாடலில் பாராயண பலன் ஆகும்.

தொண்டுறிமுன்றாவது செய்யுள்

தகையே இஃது இந்த ஞாலமெல்லாம் பெற்ற நாயகிக்கு முகையே முகிழ்முலை, மானே முதுகண், முடிவில் அந்த வகையே பிறவியும்: வம்பே மகலமகள் என்பது: நாம் மிகையே இவள்தன் தகைமையை நாடி விரும்புவதே.

அ. இந்த ஞாலமெல்லாம் பெற்ற நாயகிக்கு முகையே முழிழ்முலை; மானே முதுகண்

1. இவ்வுகங்கள் அனைத்தையும் ஈன்றெருடுத்த தலைவியாகிய அம் பிகைக்குத் தாமரை அரும்பே திருமுணையாய் இருக்கிறது. அருளால் முதிர்ந்த கண்மானின் கண்களைப் போன்றிருக்கிறது.
2. குழந்தை யொன்றினைப் பெற்றெருட்கும் வரையில் பெண்ணின் அழகு கட்டுக் குறையாமல் இருப்பது இயல்பு நெல்லை மாவட்டத்தில் “கோடி ஒரு வெள்ளைக்கு, குமரி ஒரு பிள்ளைக்கு” என்ற மழக்கு ஒன்று உண்டு. அதாவது புதிய கோடி—வேட்டி ஒரு சலவையில் அதன் மிடுக்கினை இழந்து விடும். அதேபோல் பெண்ணின் இளமை—அழகு ஒரு பிள்ளை பெற்ற பின்குறைந்து விடுகிறது என்பது அதன் பொருள்.
3. உலகில் ஒரு குழந்தை பெற்ற பெண்ணின் அழகு குறையத் தொடங்குவது இயல்பாய் இருக்கிறது. அதற்கு மாறாக எல்லா உலகினையும் பெற்றெருடுத்த அள்ளையின் இளமையழகு சிறிதும் குன்றாமல் இருக்கிறது.
4. “தருணி” என்றும் “நித்ய யவ்வனா” என்றும் சகல்ரநாமம் கூறுகிறது. எப்போதும் அழகு கொப்பவளிக்கும் அழகுடன் திகழ்பவன் “தருணி” அதே இளமை என்றும் குன்றாதவன் “நித்ய யவ்வனா”
5. வயது அவளது அழகினை எதுவும் செய்துவிட இயலாது என்ற பொருளில் ஷேஷ்ஸ்பியர் “Age cannot wither her” அவரது பிரபலமான இத்தொடர் அழியும் அழகு படைத்த அரசியினைப் புகழப் பயன் படுத்தப் பட்டது. ஆனால் உள்ளையில் அப்புகழ்ச்சி அழியா அழகுடைய அம்பிகைக்குத்தாங் பொருந்தும்.

6. மாறுதலுக்கும் இழிவுக்கும் உட்படும் மானுட அழினைப் போலன்ற என்றும் நிலைத்த கடவுளின் அழகு தான் அழியா அழகு அவ்வழியும் அழினைப் போற்றியவனை அழியா அரங்கனின் அழிகில் ஈடுபடுத்தி அவனை உறங்கா வில்லி தாசனென உயர்த்தினார் இராமானுஜர் “இவன் வடிவெண்பதோர் அழியா அழகுடையான்” என்றார் கம்யர்.

ஆ. முடிவு இல்; அந்த வகையே பிறவியும் வம்பே மலைமகன் என்பது.

1. அவனுக்கு இறுதி என்பது இல்லை அப்படியே அவனுக்குப் பிறவியும் இல்லை. அவனை மலைமகன் என்பதும் வீண் வாதமே.

2. அழகு மட்டும் அழியாததல்ல அவளே என்றும் அழியா முழுமுதல் ஆவாள். அவ்ஸாரே அவள் பிறப்பதும் இல்லை “நிர்ப்பவா” “நிர்நாசா” என்பன அவளது நாமங்கள். “பெர்மான் முருகன் பிறவான் இறவான்” என்பது போல் அவள் பிறப்பதும் இறப்பதும் இல்லை இறைவனைப் போலவே அம்பிகைக்கும் “அவதாரம் என்னும் கீழிறங்கி பிறக்கும் நிலை இல்லை. வேண்டிய வடிவினை வேண்டும் பொழுது எடுத்துக்கொண்டு அருள் செய்யத் தோன்றுவதேயல்லாமல் அவள் பிறப்பதில்லை. தட்சன் மகளாக வும். இவான் மகளாகவும் அவள் வந்த பொழுது குழந்தை வடிவுடன் மஸர்மேல் கிடந்தாள்.

வலிதசம்பிகையாகவும், மீனாட்சியாகவும் வந்த பொழுது சிறு கீக்கிணுண்டம் என்ற ஞானத்தீக் குண்டத்திலிருந்து தோன்றினாள். ஆனால் பிறந்ததே இல்லை.

3. “அவள் மலைமகளாகய்ப் பிறக்கவில்லையா?” என்று கேட்கத் தோன்றும் அது வீணவாதமே (வம்பே) என்கிறார் பட்டர் ஏனை வீல் மேற்கண்டபடி அவள் குழந்தை வடிவம் கொண்டாள் என்ற வரலாறு தெரியாதவர்களே அசிங்கம் வீண் வம்பு செய்வார்.

இ. நகையே இஃது

1. இவ்வாறு அகிலாண்ட கோடியின்றும் இளமையழகுடன் இருப்பதும் பிறவியில்லாதவன் பிறந்தது போல் தோன்றுவதும் நகைப்பைத் தருவதாய் இருக்கிறது.

2. “நகையே இஃது” என்பது ஏனாக் குறிப்பு அன்று வியப்பினை உணர்த்துவது தம்முள் முரண்பட்டுத் தோன்றும் அதிசயங்களை நினைக்கும் பொழுது நமக்குள் நகை தோன்றுதல் இயல்பு.

ஈ. நாடு இவள் தன் தகைமையை நாடி விரும்புவது மிகையே.

1. நம்போன்றோர் இவளை மேலான இயல்புகளை ஆராய்ந்து அறிய விரும்புவது நமது அறிவுக்கு மிகையான (அப்பாற்பட்ட) செயலாகும்.
2. நமது சிற்றறிவினைக் கொண்டு மேற்கண்ட இவளை இயல்புகளை ஆராயப் புகுவது நம் அறிவாற்றலுக்கு அப்பாற்பட்டது. அவ் விருப்பம் மிகையானது.

நிறையச் சுற்றுத் தேர்ந்த பண்டிதர் ஒருவர் கடவுளின் தன் மைகளை அறியும் ஆராய்ச்சியினை மேற்கொண்டார் கட்டுக்கட்டாக நூல்களை வாங்கி ஆராய்ச்சி நோக்குடன் படித்தார். தினசரி மாலையில் அவர் கடற்கரையில் அமர்ந்து ஏதாவதொரு பெரிய நூலினைப் படித்துக் கொண்டிருப்பார் அவ்விடத்திற்கு அருடை சிறுவன் ஒருவன் கடல் நீரினைக் கிளிஞ்சல் கொண்டு இறைத்துக் கொண்டிருந்தான் அவனது செயலைக் கண்டு சிரித்தார் பண்டிதர். சிறுவன் கேட்டான் “கலாமி நீர் என்ன ஆராய்ச்சி செய்கிறீர்? நான் இப்புத்தகங்களைப் படித்து கடவுளைப் பற்றி ஆராய்கிறேன்” என்றார் பண்டிதர் “நான் கடல் நீரை கிளிஞ்சலால் இறைப்பது போன்றது தான் உமது முயற்சியும்! என்றான் சிறுவன் இக் கதையினை நினைவுபடுத்தும் சொற்றெராட்டர் தான் “இவள் தன் தகைமையை நாடி விரும்புவது” என்பதும்

நிடித்த இளமை நலம் எய்துதலே இப்பாடவின் பாராயண பலன் ஆகும்.

தொன்றுற்றிநான்காவது செய்யுள்

விரும்பித் தொழும் அடியார் விழி நீர் மல்கி, மெய்ப்புளகம் அரும்பித் ததும்பிய ஆண்தலம் ஆகி அறிவு இழந்து சுரும்பிற் களித்து, மொழி தடுமாறி, முன் சொன்னவெல்லாம் தருப்பித்தீர் ஆவர் என்றால் அபிராமி சமயம் நன்றே.

ஆ. விரும்பித் தொழும் அடியார்

1. அம்பிகையினை உள்ள விருப்பத்துடன் வழிபடும் அடியார்களைக் குறிப்பிட்டு அவர்கள் எய்துக் கொண்டுகளைக் கூறப் புகுகிறார்.

2. இனிக் குறப்போகும் மெய்ப்பாடுகள் “தெய்வம் நம்மைத் தண் டித்து விடும்” என்ற அச்சத்தால் தொழுபவர்க்குத் தோன்றாது அவ்வாரே ஆசையால் யயன் கருதி வழிபடுபவர்க்கும் தோன்றாது ஏனெனில் அவர்கள் தமக்குப் “பலன் கிட்ட வேண்டும்” என்ற எதிர்பார்ப்பிலும், கிட்டியவுடன் எய்தப்போகும் எதிர்காலக் கற்பனையிலும் தினைத்திருப்பர்.

விரும்பித்தொழும் அடியார் கருணாயினை நினைந்து நெக் குருகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்குவதால் மெய்ப்பாடுகள் எய்துவர்

3. அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும் தாழ் ஆர்வவர் புன் கண்ணீர் பூசல் தரும்.

என்றபடி விரும்பித் தொழுவார் தம் ஈடுபாட்டினையும் பக்தியையும் மறைக்க எண்ணினாலும் அவை தாமே வெளிப் பட்டு விடும். ஆஸ்மீக வழியிலேயே மெப்பாடுகள் பெரிதும் ஓதான் ருவதால் விரும்பித் தொழும் அடியார்களையே வள்ளுவர் ‘ஆர் வலர்’ என்று குறிப்பிட்டிருக்கலாம். ஏனெனில் திரு முருகாற்றுப் படையில் நக்கிரீர் அடியார்களையே ஆர்வவர் என்று தான் குறிப்பிடுகிறார்.

4. “விரும்பி நல் விளங்குத் தூபம்
விதியினால் இடவல் லார்க்குத்
கரும்பினில் கட்டி போல் வார்
கடலூர் வீரட்டணாரே.”

என்ற அப்பர் தேவாரத்திலும் திருக்கடலூரிப் பெருமானை ‘விரும்பித் தொழும்’ நிலை குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது.

ஆ. விழிநீர் மஸ்கி, மெய்புள்கமு அரும்பித் ததும்பிய ஆனந்தம் ஆகி அறிவியுமந்து, சுரும்பிற் களித்து மொழி தடுமொறி.

1. அவ்வார்வவர் கண்களில் நீர் பெருகுதல், உடலில் மயிர்க் கூச் செறியும். பொங்கிடும் மகிழ்ச்சி மேலிடும். இறையனுபவம் நீங்க லான் ஏனைய அறிவினை இழுப்பர். மதுஞ்சு வண்டினைப் போல் களித்திருப்பர். நா தழுதழுக்கப் பேசவர்.

2. காஞ்சபார் ‘இவர் பித்தரோ?’ என்று எண்ணும்படித் தோன்றும் அம் மெய்ப்பாடுகளைக் கீழ்க்காணும் அருட் பாடல்களால் அறி யலாம். அவையே இச் சொற்றொடரின் விரிவும் விளக்கமுமாக அமையும்.

மெய்தான் அரும்பி விதிர்விதிர்த்து
உன் விரையார் கழற்கு என்
கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர்
ததும்பி வெழும்பி உள்ளம்

பொய்தான் தவிர்ந்து உண்ணைப் போற்றி
சயசய போற்றி என்னும்
கைதான் நெகிழிடேன் உடையாய்!
என்னைக் கண்டு கொள்ளோ.

— திருவாசகம்

விரிப்பார் களிப்பார் தெனிப்பார்
திரண்டு திரண்டு உன் திருவாசித்தை
விரிப்பார் கேட்பார் மெச்சவார்
வெவ்வேறு இருந்து உன் திருநாமம்
திரிப்பார் பொன்னம்பவத்தாடும்
கலைவா! என்பார் அவர் முன்னே
நரிப்பாய் நாயேன் இருப்பேனோ?
நம்பி இனித்தான் நல்காயே!

— திருவாசகம்

அங்கைகொடு மலர்தூவி அங்கமது புலிப்ப
அன்பினால் உருகி விழிந்திர்
ஆராக, ஆராத முத்தியினதாவேச
ஆசைக் கடலுள் மூழ்கி
சங்கரா! கயம்புவே! எனவும் மொழி
தமுதமுத்திட வணங்கும்
சன்மார்க்க நெறி

— தாயுமானவர்

உடல் குழைய என்பொம் நெக்குருக விழி நீர்க்கண்
ஊற்றெரவை வெதும்பி ஊற்ற
ஷஷி காந்தத்தினைக் கண்டனுகல் போலவே
ஒர் உறவும் உன்னி உன்னிப்
படப்பெடன நெஞ்சம் பதைத்துள் நடுக்குறுப்
பாடி ஆடிக் குதித்துப்
பனிமதி முகத்திலே நிலவனைய புனினைக
பரப்பி, ஆர்த்தார்த் தொழுந்து
மடலவிழ் மலரனைய கைவிரித்துக் கூப்பி
வானே அவ்வாளில் இன்ப
மழையே மழைத்தாரை வெள்ளமே! நீழே
வாழி என வாழ்த்தி ஏத்தும்
கடல் மடை திறந்தனைய அன்பர் அன்புக்கெளிகை
கல்நெஞ்சனும் கெளியையோ?
கருதரிய சிற்சபையில் ஆளந்த நிர்த்தமிடு
கருணாகரக் கடவுளே.

— தாயுமானவர்

ஓம் நீமேர நாராயணாய என(று) உரைத்து உள்ளம் உருகித்
தான் அமைந்து இருத்தகையும் தலைமிசைத் தாங்கி
பூநிறக் கண் புனல் உக மயிர்ப் புறம் பொடிப்ப
ஞான நாயகன் இருந்தனன் அந்தனை நடுங்க

— சம்பராமாஸயனம்

தொழுவார் வலம் வருவார் துதிப்பார் தம்தொழில் மறந்து விழுவார் அருமனை மெய்தெவிவார் இன்பமெய் புளகித்து அழுவார் இன்றும் கண்கண்ணீர் மல்குவார் என்கண் ஆவதென்னள் வழுவாத செஞ்சோந் கலைமங்கைபால் அங்பு வைத்தவரே

— சரசவதியந்தாதி.

இ. முன் சொன்ன எல்லாம் தரும் பித்தர் ஆவர் என்றால் அபிராமி சமயம் நன்றே.

1. மேற்கண்டவாறு மொழி தடுமாறும் அங்பர் உன்னை முன் னிறுத்திச் சொன்னபடி அனைத்தும் நிகழும். உன் நினைப்பால் அவர்கள் பித்தர் போல் ஆவார் எனினும் உன்னை வழிபடும் சாக்த நெறி நன்றே ஆகும்.
2. அம்பிகை அடியார்கள் அபிராமிப் பட்டர் போலவும். இராம கிருஷ்ண பரமஹம்சர் போலவும், தம்மை மறந்த நிலையில் பித்தர் போல் ஆகின்றனர். அம்பிகையை முன்னிறுத்தி அவர்கள் கூறும் சொற்களின்படி அல்லது அவர்களை முன்னே கருவியாக வைத்து அன்னையே கூறும் சொற்களின்படி அனைத்தும் நிகழு கின்றன. எடுத்துக் காட்டாக மன்னர் முன்கூறியபடி அமாவாசை பெளர்னாமி ஆயிற்று. வாக்கு பலிதமாகும் சிறப்பெய்தும் வகையில் பித்தரே ஆனாலும் அபிராமியை வழிபடும் நெறி நன்றே ஆகும்.
3. மனிதர் அனைவருக்கும் ஏதாவதொன்றின் மீது பித்து இருக்கும் அது கடவுளிடம் அமைதல் நன்று என இராமகிருஷ்ணர் கூறிய படியே பட்டரும் புகன்றார். எனவே 'நன்றே' என்றது என்னற் பொருளினைத் தராது.
4. அடியார்கள் அம்பிகை வடிவே ஆகித் "தனம் தரும்..... முதலான பாடல்களில் முன்சொன்ன நல்லன எல்லாம் தரும் பித்தர் ஆவார்கள். அதனாலும் அபிராமி சமயம் நன்றாகும்.

அபிராமி சமயம் என்பது அம்பிகையை வழிபடும் சாக்த சமயம் முன்னரே கண்டபடி தமிழ் நாட்டில் அது சைவத்துள் அடைகிற்.

கூறியது நடக்கும் (வாக்குபலிதம்) ஆற்றல் எய்துதலே இப்பாடலின் பாராயண பலன் ஆகும்.

பாலா வெளியீடு

சுழிபுரம் அறுபத்துறுவர் குபுசை மடாவயத்திற்கு அருகா கையாக வாழ்ந்து வரும் திரு ந. பாலசுப்பிரமணியம் (எங்கள் எல்லோராலும் பாலா என்று அழைக்கப்படுவார்) உதவியோடு இவ் வெளியீட்டை நாம் வெளியீட்டு பெருமையுறுகின்றோம். மனித நேயம் மிகுந்த இவர் சென்ற பல வருடங்களாக எங்கள் சுல வெளியீடு களையும் வாசித்து அதன் பலாபவன்களை எம்முடன் பகிர்ந்து கைவ கண்டு இன்புறுபவர். கந்தரநுழை, அபிராமியந்தாதி ஒவ்வொர் பாடங்களின் கருத்தை வரிவரியாக வாசித்து மகிழ்பவர் பக்தி மேம் பாடும் — கடமை உணர்வும் நிறைந்தவர்.

பாலா அவர்கள் ஏரசேவையில் இருந்து இளைப்பாறி ஓர் நிறுவனத்தில் பொறுப்பாள பதவியை வகித்து வந்த காலத்தில் நடை பெற்ற மைவத்தை நிலைவுகொண்டு நாம் பெருமையடைகின்றோம் எங்கள் இடத்தைச் சேர்ந்த அன்பர் ஒருவர் தனது முன்னிலையில் பின்னையை இழுந்து ஷல் தாக்குதலால் கால் ஊனமுற்று சொல் லொனாத் துங்பம் அடைந்து விரக்கியுடன் இருந்து வந்தார். இவரது மனதை திசை திருப்பும் நோக்கோடு நாம் பாலாவை சினுகி அன்புக்கு ஏதோ வகையில் நேரத்தை பயன் படுத்தும் வகையில் ஓர் வேலை கொடுங்கள் என்று வேண்டினோம்: எங்களது தன்னிலம் கருதாப் பணி அவரைத் தினற வைத்தது.

நாம் வேலை வேண்டிய அன்பர் முடிபு கூட்டுத்தாபனம் ஒன்றில் வேலை செய்தவர். ஆங்கில அறிவும் திறமையும் உடையவர் குறித்த நபரின் நிலமையை நன்கு தெரிந்து தமது உதவியாளராகவும் தட்டச்சு செய்பவராகவும் அமர்த்திக் கொள்டார். பின்னர் எங்கள் யாவருக்கும் மேலாக சம்பந்தப்பட்ட அன்பரின் வாழ்வில் ஒரு மேஜான சிறப்பைக் கண்டு இன்புற்றார் பாலா.

சுழிபுரம் — பறாளாய் வேலவர், சுழிபுரம் பத்திரகாளி அம்பாள், வழக்கம்பரை அம்பாள் ஆயிய தெய்வங்களிடம் மிகுந்த பக்தியும் வழிபாடும் உடையவர். திருமுறைகளின் உட் பொருளை அறிய பல நூல்களைத் தேடித்தேடி எடுத்து வாசித்து இன்புறுபவர் இவர் எல்லாச் சிறப்பும் பெற்று தமது குடும்பத்தினருடன் வாழ அம்பாள் அருளை வேண்டி நாம் அம்பாள் பாதங்களை வணங்குவோம்.

அபிராமியந்தாதி பாடங்களில் மிக முக்கியமான பாடங்களில் ஒன்றாக இருப்பது 95 ஆவது பாடல் நன்றே வருகினும்..... என்னும் தொடரையுடையது. இப்பாடல் அன்பர்கள் பலரது உதவிகள் சேர்க்கப்பட்டு தனிவெளியிடாக அடுத்து வெளிவரவள்ளது இச் செய்தியை தெரிவித்து நாம் மகிழ்கின்றோம்.

வணக்கம்

இங்நாளம்

‘பழைனச் சபையார்’